HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

26 septembrie 2013 *

„Coordonarea sistemelor de securitate socială — Acordul privind SEE — Propunere de modificare — Decizie a Consiliului — Alegerea temeiului juridic — Articolul 48 TFUE — Articolul 79 alineatul (2) litera (b) TFUE”

În cauza C-431/11,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 263 TFUE, introdusă la 16 august 2011,

**Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord**, reprezentat de C. Murrell, în calitate de agent, asistată de A. Dashwood, QC,

reclamant,

susținut de:

**Irlanda**, reprezentată de E. Creedon, în calitate de agent, asistată de N. Travers, BL,

intervenientă,

împotriva

**Consiliului Uniunii Europene**, reprezentat de M. Veiga, de A. De Elera și de G. Marhic, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de:

**Comisia Europeană**, reprezentată de V. Kreuschitz și de S. Pardo Quintillán, în calitate de agenți,

intervenientă,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano (raportor), președinte de cameră, doamna M. Berger, domnii A. Borg Barthet, E. Levits și J.-J. Kasel, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 februarie 2013,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 21 martie 2013,

pronunță prezenta

## Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord solicită Curții, pe de o parte, anularea Deciziei 2011/407/UE a Consiliului din 6 iunie 2011 privind poziția care urmează să fie adoptată de Uniunea Europeană în cadrul Comitetului mixt al SEE referitor la o modificare a anexei VI (Securitate socială) și a Protocolului 37 la Acordul privind SEE (JO L 182, p. 12, denumită în continuare „decizia atacată”) și, pe de altă parte, în cazul în care s-ar anula această decizie, menținerea efectelor sale până la adoptarea unei noi decizii.

## Cadrul juridic

*Dreptul Uniunii*

2 Articolul 48 TFUE, care face parte din dispozițiile referitoare la libertatea de circulație, cuprinse în partea a treia titlul IV din Tratatul FUE, are următorul cuprins:

„Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, adoptă, în domeniul securității sociale, măsurile necesare pentru instituirea liberei circulații a lucrătorilor, în special prin instituirea unui sistem care să asigure lucrătorilor migranți salariați sau care desfășoară o activitate independentă și persoanelor aflate în întreținerea acestora:

(a) cumulul tuturor perioadelor luate în considerare de către diferitele legislații interne, în vederea dobândirii și păstrării dreptului la prestații, precum și pentru calcularea acestora;

(b) plata prestațiilor pentru persoanele rezidente pe teritoriile statelor membre.

[...]”

3 Articolul 79 TFUE, care face parte din dispozițiile referitoare la spațiul de libertate, securitate și justiție, cuprinse în partea a treia titlul V din Tratatul FUE, prevede:

„(1) Uniunea dezvoltă o politică comună de imigrare, al cărei scop este de a asigura, în toate etapele, gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare, tratamentul echitabil al resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală în statele membre, precum și prevenirea imigrării ilegale și a traficului de persoane și combaterea susținută a acestora.

(2) În înțelesul alineatului (1), Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, adoptă măsuri în următoarele domenii:

[...]

(b) definirea drepturilor resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală pe teritoriul unui stat membru, inclusiv condițiile care reglementează libertatea de circulație și de ședere în celelalte state membre;

[...]”

4 Potrivit articolului 2 din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, „niciuna dintre dispozițiile părții a treia titlul V din [Tratatul FUE], nicio măsură adoptată în temeiul titlului respectiv, nicio dispoziție din acordurile internaționale încheiate de Uniune în temeiul titlului respectiv și nicio hotărâre a Curții de Justiție a Uniunii Europene de interpretare a dispozițiilor sau măsurilor respective nu este obligatorie pentru Regatul Unit sau pentru Irlanda sau nu se aplică acestora”.

5 În plus, conform articolelor 1 și 3 din protocolul menționat, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea de către Consiliu a măsurilor propuse care intră sub incidența părții a treia titlul V din Tratatul FUE, cu excepția cazului în care notifică în scris președintelui Consiliului intenția de a participa, în termen de trei luni de la prezentarea către Consiliu a unei propuneri sau a unei inițiative.

*Acordul privind SEE*

6 Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3, denumit în continuare „Acordul privind SEE”) a fost încheiat ca un acord de asociere în temeiul articolului 238 din Tratatul CE, devenit articolul 217 TFUE, între Comunitățile Europene și statele membre ale acestora de la vremea respectivă, pe de o parte, și statele care făceau parte la acea dată din Asociația Europeană a Liberului Schimb (AELS), și anume Republica Austria, Republica Finlanda, Republica Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, Regatul Suediei și Confederația Elvețiană, pe de altă parte.

7 Potrivit celui de al cincilea considerent, părțile la acest acord au convenit să „realizeze în modul cel mai cuprinzător cu putință libera circulație a mărfurilor, a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor pe tot cuprinsul Spațiului Economic European [(SEE)]”.

8 Articolul 1 din acordul menționat are următorul cuprins:

„(1) Obiectivul prezentului Acord de asociere este acela de a promova consolidarea continuă și echilibrată a relațiilor comerciale și economice dintre părțile contractante în condiții concurențiale egale și respectarea acelorași norme, în scopul creării unui [SEE] omogen [...].

(2) Pentru realizarea obiectivelor stabilite la alineatul (1), asocierea cuprinde, în conformitate cu dispozițiile prezentului acord:

(a) libera circulație a mărfurilor;

(b) libera circulație a persoanelor;

(c) libera circulație a serviciilor;

(d) libera circulație a capitalurilor;

(e) stabilirea unui sistem care să împiedice denaturarea concurenței și să asigure respectarea în mod uniform a normelor aferente;

(f) o cooperare mai strânsă în alte domenii, cum ar fi cercetarea și dezvoltarea, mediul, educația și politica socială.”

9 Potrivit articolului 3 din Acordul privind SEE:

„Părțile contractante iau toate măsurile generale sau speciale corespunzătoare pentru a asigura executarea obligațiilor cuprinse în prezentul acord.

Ele se abțin de la orice măsură susceptibilă să pună în pericol atingerea obiectivelor prezentului acord.

În plus, acestea facilitează cooperarea în cadrul prezentului acord.”

10 Articolul 6 din Acordul privind SEE prevede:

„Fără a aduce atingere evoluțiilor viitoare ale jurisprudenței, dispozițiile prezentului acord, în măsura în care sunt identice din punctul de vedere al conținutului cu normele corespondente din Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene și din Tratatul de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, precum și cu actele adoptate în aplicarea acestor două tratate, se interpretează, în cadrul punerii lor în aplicare, în conformitate cu hotărârile pertinente ale Curții de Justiție a Comunităților Europene emise înainte de data semnării acestui acord.”

11 Articolul 7 din acordul menționat prevede:

„Actele la care se face trimitere sau care sunt conținute în anexele la prezentul acord sau în deciziile Comitetului mixt al SEE sunt obligatorii pentru părțile contractante și sunt sau devin parte integrantă din ordinea juridică internă a acestora astfel:

(a) un act care corespunde unui regulament CEE devine parte ca atare din ordinea juridică internă a părților contractante;

[...]”

12 Articolul 28 din Acordul privind SEE, care reia, în esență, conținutul articolului 45 TFUE, prevede următoarele:

„(1) Libera circulație a lucrătorilor este garantată între statele membre ale CE și statele AELS.

(2) Libera circulație implică eliminarea oricărei discriminări pe motiv de cetățenie între lucrătorii statelor membre ale CE și cei ai statelor AELS, în ceea ce privește încadrarea în muncă, remunerarea și celelalte condiții de muncă.

(3) Sub rezerva restricțiilor justificate de motive de ordine publică, siguranță publică și sănătate publică, libera circulație a lucrătorilor implică dreptul:

(a) de a accepta ofertele reale de încadrare în muncă;

(b) de a circula liber în acest scop pe teritoriul statelor membre ale CE și pe cel al statelor AELS;

(c) de ședere într-un stat membru al CE sau într-unul din statele AELS pentru a desfășura o activitate salarizată în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative care reglementează încadrarea în muncă a lucrătorilor statului respectiv;

(d) de a rămâne pe teritoriul unui stat membru al CE sau al unui stat al AELS după ce a fost încadrat în muncă în acel stat.

[...]”

13 Articolul 29 din Acordul privind SEE, care reia, în esență, conținutul articolului 48 TFUE, prevede:

„În domeniul securității sociale, în vederea instituirii liberei circulații a lucrătorilor salariați sau care desfășoară o activitate independentă, părțile contractante asigură, în conformitate cu anexa VI, lucrătorilor salariați sau care desfășoară o activitate independentă, precum și persoanelor aflate în întreținerea acestora, în special:

(a) cumulul tuturor perioadelor luate în considerare de către diferitele legislații interne, în vederea dobândirii și păstrării dreptului la prestații, precum și pentru calcularea acestora;

(b) plata prestațiilor pentru persoanele rezidente pe teritoriile părților contractante."

14 Anexa VI la Acordul privind SEE, intitulată „Securitate socială", menționează, în cuprinsul titlului „Acte la care se face trimitere", Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26) și Regulamentul (CEE) nr. 574/72 al Consiliului din 21 martie 1972 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 1408/71 (JO L 74, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 74).

15 La 1 iulie 2011, Comitetul mixt al SEE a adoptat Decizia nr. 76/2011, care are în vedere în special actualizarea trimiterilor la Regulamentul nr. 1408/71 și la Regulamentul nr. 574/72 cuprinse în anexa VI la Acordul privind SEE, dat fiind că aceste regulamente au fost înlocuite prin Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 988/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 (JO L 284, p. 43, denumit în continuare „Regulamentul nr. 883/2004"), și, respectiv, prin Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului nr. 883/2004 (JO L 284, p. 1). În plus, aceeași decizie urmărește, potrivit considerentului (22), să modifice Protocolul 37 la Acordul privind SEE, în vederea includerii în lista de comitete a acestuia a Comisiei administrative pentru coordonarea sistemelor de securitate socială, instituită prin Regulamentul nr. 883/2004.

## Situația de fapt

16 La 9 septembrie 2010, Comisia Europeană a prezentat o propunere de decizie a Consiliului cu privire la stabilirea poziției Uniunii Europene referitor la o modificare a anexei VI (Securitate socială) și a Protocolului 37 la Acordul privind SEE. Această propunere avea ca temei juridic articolul 48 TFUE, articolul 218 alineatul (9) TFUE și articolul 352 TFUE.

17 La 10 martie 2011, Comisia a prezentat o propunere modificată în vederea schimbării temeiului juridic invocat. Potrivit expunerii de motive a acestei propuneri, întrucât Tratatul de la Lisabona a extins și în cazul lucrătorilor migranți care desfășoară o activitate independentă competențele stabilite la articolul 48 din TFUE, nu mai era necesar ca articolul 352 din TFUE să constituie temei juridic.

18 Prin urmare, la 6 iunie 2011, întemeindu-se pe articolul 48 TFUE și pe articolul 218 alineatul (9) TFUE, Consiliul a adoptat decizia atacată.

19 Prin Decizia nr. 76/2011, Comitetul mixt al SEE a adoptat modificările avute în vedere în privința anexei VI și a Protocolului 37 la Acordul privind SEE. Pentru intrarea în vigoare a acestei decizii mai este necesară însă îndeplinirea unor cerințe de ordin constituțional de către una dintre părțile la Acordul privind SEE.

20 Apreciind că decizia atacată este fondată pe un temei juridic eronat și că ar fi trebuit adoptată în temeiul articolului 79 alineatul (2) litera (b) TFUE, Regatul Unit a formulat prezenta acțiune.

## Concluziile părților și procedura în fața Curții

21 Regatul Unit solicită Curții:

— anularea deciziei atacate;

— limitarea în timp a efectelor acestei decizii până la adoptarea de către Consiliu, în temeiul articolului 79 alineatul (2) litera (b) TFUE, a unei noi decizii și

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

22 Consiliul solicită respingerea acțiunii și obligarea Regatului Unit la plata cheltuielilor de judecată.

23 Prin Ordonanța președintelui Curții din 10 ianuarie 2012 au fost admise cererile de intervenție formulate de Irlanda și de Comisie în susținerea concluziilor Regatului Unit și, respectiv, ale Consiliului.

24 Procedura orală a fost închisă la 21 martie 2013, după prezentarea concluziilor avocatului general.

25 Prin actul depus la grefa Curții la 23 martie 2013, Regatul Unit a solicitat acesteia, în temeiul articolului 83 din Regulamentul de procedură al Curții, să dispună redeschiderea procedurii orale.

26 În susținerea acestei cereri, Regatul Unit arată că în concluziile avocatului general se dezvoltă argumente noi care nu au fost puse niciodată în discuția părților și care pot să influențeze decizia Curții.

27 În această privință, trebuie subliniat că, după ascultarea concluziilor avocatului general, Curtea poate oricând să dispună redeschiderea fazei orale a procedurii, în conformitate cu articolul 83 din Regulamentul de procedură, în special atunci când consideră că nu este suficient de lămurită sau atunci când cauza trebuie soluționată pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților ori a persoanelor interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea Hotărârea din 22 noiembrie 2012, Bank Handlowy și Adamiak, C-116/11, punctul 28 și jurisprudența citată).

28 Cu toate acestea, în speță, după ascultarea avocatului general, Curtea apreciază că dispune de toate elementele necesare pentru a se pronunța cu privire la acțiunea formulată de Regatul Unit și că aceste elemente au făcut obiectul dezbaterilor desfășurate în fața sa.

29 În consecință, cererea de redeschidere a procedurii orale trebuie respinsă.

## Cu privire la acțiune

*Argumentele părților*

30 Regatul Unit, susținut de Irlanda, solicită anularea deciziei atacate pentru motivul că a fost adoptată cu reținerea eronată ca temei juridic material a articolului 48 TFUE. Astfel, în opinia Regatului Unit, după cum a recunoscut în mod clar Curtea în Hotărârea din 5 iulie 1984, Meade (238/83, Rec., p. 2631), această dispoziție reglementează competența Uniunii de a adopta măsuri numai cu privire la lucrătorii resortisanți ai statelor membre.

31 În schimb, întrucât vizează extinderea, pe calea unui acord internațional, a dispozițiilor Regulamentului nr. 883/2004 la resortisanții Republicii Islanda, ai Principatului Liechtenstein și ai Regatului Norvegiei, decizia atacată ar urmări să confere drepturi suplimentare în domeniul securității sociale resortisanților unor țări terțe. Pentru acest motiv, un act de acest tip ar fi trebuit adoptat în temeiul articolului 79 alineatul (2) litera (b) TFUE, care permite în mod expres adoptarea de măsuri pentru definirea „drepturilor resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală pe teritoriul unui stat membru". De altfel, această din urmă dispoziție din Tratatul FUE ar fi trebuit reținută și în vederea adoptării unor măsuri similare prin care au fost extinse astfel de drepturi la resortisanți ai unor țări terțe precum, printre altele, Republica Algeriană Democratică și Populară, statul Israel, Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, Regatul Marocului și Republica Tunisiană.

32 Regatul Unit adaugă că alegerea uneia sau a celeilalte dintre dispozițiile menționate ale Tratatului FUE ca temei juridic impune urmarea unor proceduri legislative considerabil diferite, care au consecințe importante atât pentru el însuși, cât și pentru Irlanda.

33 În special, spre deosebire de actele adoptate în temeiul articolului 48 TFUE, cele adoptate pe baza articolului 79 TFUE s-ar aplica statelor membre menționate numai dacă acestea ar face uz de facultatea de a adera la ele, în conformitate cu dispozițiile Protocolului (nr. 21).

34 În consecință, adoptarea deciziei atacate în temeiul, eronat, al articolului 48 TFUE ar fi privat Regatul Unit și Irlanda de facultatea, de care beneficiază în temeiul dreptului primar al Uniunii, de a nu participa la adoptarea unei decizii care privește extinderea drepturilor în materia securității sociale la resortisanții AELS și de a nu avea obligații în temeiul acestei decizii.

35 Admițând că, de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, articolul 79 alineatul (2) TFUE a fost utilizat în mod efectiv pentru a conferi drepturi în domeniul securității sociale resortisanților țărilor terțe, Consiliul, susținut de Comisie, consideră că acest temei juridic nu este adecvat pentru adoptarea deciziei atacate.

36 Astfel, nimic din textul Acordului privind SEE nu ar indica faptul că acesta a fost încheiat în cadrul dezvoltării „politic[ii] comun[e] de imigrare" și că scopul său „este de a asigura [...] gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare", în sensul articolului 79 TFUE.

37 În plus, potrivit Consiliului, a considera că modificarea Acordului privind SEE, propusă prin decizia atacată, intră în sfera politicii Uniunii în domeniul imigrației, cu consecințele pe care acesta le implică, și anume excluderea Regatului Danemarcei, precum și posibilitatea ca Regatul Unit și Irlanda să invoce opțiunea de neparticipare, nu ar fi conform cu angajamentele luate de Uniune în privința statelor AELS în temeiul Acordului privind SEE și ar fi susceptibil să pună în pericol atingerea obiectivului principal al acestuia, respectiv realizarea în modul cel mai cuprinzător cu putință a pieței interne pe tot cuprinsul SEE.

38 În aceste condiții, Consiliul apreciază că, întrucât decizia atacată urmărește să extindă la statele AELS membre ale SEE noul acquis al Uniunii în domeniul coordonării sistemelor de securitate socială, iar acest acquis este indispensabil pentru realizarea obiectivului principal urmărit prin Acordul privind SEE, garantând resortisanților statelor menționate o libertate de circulație efectivă pe teritoriul Uniunii, temeiul juridic adecvat pentru adoptarea poziției Uniunii în materie este articolul 48 TFUE.

39 În memoriul său în replică, Regatul Unit precizează în continuare motivele pentru care refuză să accepte propunerea făcută în decizia atacată de a se integra Regulamentul nr. 883/2004 în Acordul privind SEE. În această privință, Regatul Unit subliniază că acest regulament a lărgit, în special în raport cu Regulamentul nr. 1408/71, menționat în anexa VI la Acordul privind SEE, domeniul de aplicare personal al securității sociale a Uniunii la cetățenii „inactivi". Or, Regatul Unit s-ar opune extinderii regimului de securitate socială la resortisanții inactivi ai statelor terțe și, de altfel, tocmai acesta este motivul pentru care a decis să nu ia parte la adoptarea Regulamentului (UE) nr. 1231/2010

al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de extindere a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 și a Regulamentului (CE) nr. 987/2009 la resortisanții țărilor terțe care nu fac obiectul regulamentelor respective exclusiv pe motive de cetățenie (JO L 344, p. 1).

40 Consiliul contestă această analiză, invocând faptul că Regulamentul nr. 1408/71, care se aplica lucrătorilor salariați și, din anul 1981, lucrătorilor care desfășoară activități independente, acoperea deja diverse categorii de cetățeni „inactivi" economic, precum pensionarii, studenții sau persoanele aflate în concediu fără plată. În consecință, nu ar exista nicio diferență între domeniul de aplicare personal al regulamentului menționat și cel al Regulamentului nr. 883/2004.

41 De altfel, în pofida unei cereri exprese din partea Consiliului, Regatul Unit nu ar fi furnizat informații concrete cu privire la numărul și la categoriile de persoane care ar face în prezent obiectul Regulamentului nr. 883/2004 și care nu intrau în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1408/71.

*Aprecierea Curții*

42 Trebuie să se remarce, cu titlu introductiv, că, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 31 din concluzii, toate părțile la prezenta procedură sunt de acord că, pe plan procedural, Consiliul și-a întemeiat în mod corect decizia atacată pe articolul 218 alineatul (9) TFUE.

43 În schimb, ceea ce contestă Regatul Unit prin cererea introductivă este utilizarea articolului 48 TFUE ca temei juridic material pentru adoptarea deciziei menționate.

44 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, alegerea temeiului juridic al unui act al Uniunii trebuie să fie fondată pe elemente obiective, care pot fi supuse controlului jurisdicțional, printre care figurează în special scopul și conținutul actului (Hotărârea din 19 iulie 2012, Parlamentul European/Consiliul, C-130/10, punctul 42 și jurisprudența citată).

45 În speță, decizia atacată are ca obiectiv, astfel cum reiese din considerentele sale, precum și din articolul unic, adoptarea poziției Uniunii în cadrul Comitetului mixt al SEE referitor la o propunere de modificare a anexei VI și a Protocolului 37 la Acordul privind SEE.

46 În special, astfel cum s-a amintit la punctul 15 din prezenta hotărâre, decizia atacată are în vedere, în esență, pe de o parte, actualizarea trimiterilor la Regulamentul nr. 1408/71 și la Regulamentul nr. 574/72 cuprinse în anexa VI la Acordul privind SEE, dat fiind că aceste regulamente au fost înlocuite prin Regulamentul nr. 883/2004 și prin Regulamentul nr. 987/2009, și, pe de altă parte, includerea în lista de comitete care figurează în Protocolul 37 la același acord a Comisiei administrative pentru coordonarea sistemelor de securitate socială, instituită prin Regulamentul nr. 883/2004.

47 Pentru acest motiv, obiectivul deciziei atacate este acela de a permite ca acquis-ul Uniunii cu privire la coordonarea sistemelor de securitate socială, modificat prin Regulamentul nr. 883/2004 și prin Regulamentul nr. 987/2009, să se aplice și statelor AELS care sunt părți contractante la Acordul privind SEE.

48 Întrucât decizia atacată are în vedere modificarea normelor de coordonare a sistemelor de securitate socială cuprinse în Acordul privind SEE, este necesar să se țină seama și de contextul în care se înscrie această decizie și, în special, de obiectivul și de conținutul acestui acord, pentru a stabili dacă articolul 48 TFUE constituie temeiul juridic adecvat pentru adoptarea deciziei menționate.

49 În această privință, trebuie să se amintească de la bun început că Acordul privind SEE stabilește o asociere strânsă între Uniune și statele AELS, întemeiată pe legături speciale și privilegiate între asociați.

50 Astfel, după cum Curtea a avut deja ocazia să precizeze, unul dintre principalele obiective ale Acordului privind SEE, la care sunt părți în egală măsură și Regatul Unit și Irlanda, este acela de a realiza în modul cel mai cuprinzător cu putință libera circulație a mărfurilor, a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor pe tot cuprinsul SEE, astfel încât piața internă realizată pe teritoriul Uniunii să fie extinsă la statele membre ale AELS (Hotărârea din 23 septembrie 2003, Ospelt și Schlössle Weissenberg, C-452/01, Rec., p. I-9743, punctul 29).

51 Referitor la aspectele relevante pentru prezenta cauză, Acordul privind SEE consacră, printre altele, la articolul 28, libera circulație a lucrătorilor între statele membre și statele AELS și stabilește, la articolul 29, recunoașterea drepturilor de securitate socială aferente acestora, în termeni identici, în esență, cu cei prevăzuți la articolul 45 TFUE și, respectiv, la articolul 48 TFUE.

52 Aceasta este perspectiva din care asocierea creată prin Acordul privind SEE presupune, potrivit articolului 1 alineatul (2) litera (f) din acesta, o cooperare mai strânsă în domeniul politicii sociale și impune, conform articolului 3 din acest acord, nu numai ca părțile să faciliteze cooperarea în cadrul acordului menționat, ci și ca ele să se abțină de la orice măsură susceptibilă să pună în pericol atingerea obiectivelor pe care acesta le urmărește.

53 Trebuie, de asemenea, să se arate că, în aplicarea articolului 7 din acordul menționat, actele la care se face trimitere în anexele la Acordul privind SEE sau în deciziile Comitetului mixt al SEE devin obligatorii pentru toate părțile contractante și sunt parte integrantă din ordinea juridică internă a acestora.

54 În special, în ceea ce privește un regulament al Uniunii, respectivul articol 7 litera (a) prevede expres că un astfel de act devine parte „ca atare” din ordinea juridică internă a părților contractante, adică fără a fi necesară o măsură de transpunere în acest scop.

55 În consecință, după cum s-a subliniat în mod întemeiat de către Comisie, decizia atacată urmărește să reglementeze direct nu doar drepturile sociale ale resortisanților celor trei state ale AELS în discuție, ci, în egală măsură și în același mod, și pe cele ale resortisanților Uniunii în statele respective. Altfel spus, modificarea avută în vedere prin decizia menționată nu numai că permite, în esență, cetățenilor islandezi, celor ai Liechtensteinului și celor norvegieni să invoce pe teritoriul Uniunii drepturile rezultate din aplicarea Regulamentului nr. 883/2004 și a Regulamentului nr. 987/2009, ci profită în același timp și resortisanților statelor membre, care se pot prevala de aceste drepturi în statele menționate.

56 Acestea fiind spuse, trebuie constatat că, în ceea ce privește prezenta cauză, la momentul încheierii Acordului privind SEE, Regulamentul nr. 1408/71, care era în vigoare la vremea respectivă, a fost inclus în anexa VI și în Protocolul 37 la acordul menționat, reglementarea coordonării sistemelor de securitate socială pe care o cuprindea fiind extinsă astfel la nivelul întregului SEE.

57 Or, întrucât decizia atacată are în vedere înlocuirea trimiterii la Regulamentul nr. 1408/71 prin cea făcută la Regulamentul nr. 883/2004, care l-a abrogat pe cel dintâi, trebuie să se sublinieze că, din punct de vedere substanțial, această decizie permite, în conformitate cu angajamentele asumate de părțile la Acordul privind SEE, precum și cu nivelul de integrare atins deja de la intrarea în vigoare a acestuia, menținerea extinderii drepturilor sociale în favoarea cetățenilor statelor membre în cauză, dorită și realizată deja prin Acordul privind SEE încă din anul 1992.

58 Astfel, decizia atacată se înscrie, fără îndoială, printre măsurile prin care dreptul pieței interne al Uniunii trebuie extins pe cât posibil la SEE, astfel încât resortisanții statelor respective să beneficieze de libera circulație a persoanelor în aceleași condiții sociale ca cetățenii Uniunii.

59 În acest sens, în lipsa modificării avute în vedere prin decizia atacată, libera circulație a persoanelor în SEE nu ar putea fi exercitată în aceleași condiții sociale ca cele prevăzute în Uniune, fapt care ar compromite fără îndoială dezvoltarea asocierii și realizarea obiectivelor Acordului privind SEE.

60 În consecință, modernizarea și simplificarea reglementării aplicabile în interiorul Uniunii în domeniul coordonării sistemelor de securitate socială, urmărite fără îndoială prin decizia atacată prin înlocuirea Regulamentului nr. 1408/71 cu Regulamentul nr. 883/2004, trebuie să se asigure și la nivelul SEE.

61 În aceste condiții, este necesar să se considere că, ținând seama de contextul în care se înscrie, decizia atacată a putut fi adoptată în mod valabil în temeiul articolului 48 TFUE.

62 Acestea fiind spuse, din considerente de exhaustivitate, trebuie arătat că, contrar celor invocate de Regatul Unit și de Irlanda, articolul 79 alineatul (2) TFUE nu poate să constituie temeiul adoptării unei măsuri precum decizia atacată.

63 Mai întâi, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 39-41 din concluzii, această dispoziție trebuie interpretată în contextul în care se înscrie, și anume capitolul 2, intitulat „Politici privind controlul la frontiere, dreptul de azil și imigrarea”, din cadrul titlului V din Tratatul FUE, precum și în lumina alineatului (1) al aceluiași articol, potrivit căruia Uniunea urmărește dezvoltarea unei politici comune în materia imigrării, pentru a asigura „gestionarea eficientă a fluxurilor de migrare, tratamentul echitabil al resortisanților țărilor terțe [...], precum și prevenirea imigrării ilegale și a traficului de persoane și combaterea susținută a acestora”.

64 Or, ținând seama de contextul dezvoltării asocierii cu statele AELS în care se înscrie și, în special, de obiectivele urmărite prin această asociere, o măsură precum decizia atacată este în mod vădit ireconciliabilă cu asemenea finalități.

65 În continuare, nu se poate exclude că utilizarea articolului 79 alineatul (2) TFUE, care implică o opțiune de neparticipare pentru Regatul Unit și/sau pentru Irlanda, ar fi susceptibilă în practică, cu încălcarea articolului 3 din Acordul privind SEE evocat la punctul 52 din prezenta hotărâre, să pună în pericol atingerea obiectivelor acordului respectiv. În special, în ipoteza în care între statele membre menționate și statele AELS în cauză nu s-ar încheia niciun acord, o asemenea utilizare ar face să coexiste două regimuri paralele de coordonare a sistemelor de securitate socială.

66 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul avansat de Regatul Unit și de Irlanda potrivit căruia utilizarea articolului 79 alineatul (2) TFUE ar fi justificată în speță ținând seama de faptul că această dispoziție a fost deja reținută de legiuitorul Uniunii ca temei pentru adoptarea unor decizii similare cu privire la alte state terțe, acest argument nu poate fi primit în cadrul prezentei cauze.

67 În această privință, este, astfel, suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, temeiul juridic al unui act trebuie să fie determinat în considerarea scopului și conținutului proprii acelui act, iar nu în funcție de temeiul juridic reținut pentru adoptarea altor acte ale Uniunii care prezintă eventual caracteristici similare (a se vedea în special Hotărârea din 10 ianuarie 2006, Comisia/Consiliul, C-94/03, Rec., p. I-1, punctul 50 și jurisprudența citată).

68 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se concluzioneze că decizia atacată a fost în mod temeinic adoptată reținându-se ca temei juridic material articolul 48 TFUE.

69 În consecință, întrucât acțiunea nu este întemeiată, este necesar să fie respinsă.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

70 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Consiliul a solicitat obligarea Regatului Unit la plata cheltuielilor de judecată, iar acesta a căzut în pretenții, se impune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată. În conformitate cu articolul 140 alineatul (1) din acest regulament, intervenientele în prezentul litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

**1) Respinge acțiunea.**

**2) Obligă Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord la plata cheltuielilor de judecată.**

**3) Irlanda și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături